

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu : **S. E., A., M.** zast. **A. & O. B., S., C. S. B., M. 2, B., I.**, proti žalovanému: **Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky**, Mierová 19, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102/2008 zo dňa 26. septembra 2008 v spojení s rozhodnutím č. 5/2008 zo dňa 03. júla 2008 o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 168/2008 – 225 zo dňa 03. júla 2009, takto

r o z h o d o l :

I.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 168/2008 – 225 zo dňa 03. júla 2009 v prvej časti výroku **opravuje takto:**

„Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 102/2008 zo dňa 26. septembra 2008 zrušuje podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie“.

II.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 168/2008 – 225 zo dňa 03. júla 2009 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

III.

Žalovaný je **p o v i n n ý** uhradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške **122,85 €** do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku iba „O. s. p.) rozhodnutie č. 102/2008 zo dňa 26. septembra 2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný čiastočne vyhovel rozkladu žalobcu a zmenil prvostupňové rozhodnutie č. 5/2008 zo dňa 03. júla 2008 v časti výroku pod bodom a/ a b/ a vo zvyšnej časti rozhodnutie potvrdil.

V druhej časti výroku napadnutého rozsudku krajský súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a polozenie predbežných otázok Európskemu súdnemu dvoru. Taktiež krajský súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy konania v sume 306,19 € k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti napadnutého rozsudku.

V odôvodnení krajský súd, s poukazom na jednotlivé ustanovenia zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej v texte rozsudku iba „Správny poriadok“) uviedol, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný nepostupoval v súlade s citovanými ustanoveniami, pretože po tom, ako z vlastného podnetu začal konanie, neumožnil účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, nepostupoval s ním v úzkej súčinnosti a svojím postupom mu znemožnil obhajovať svoje práva.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že žalobca mal možnosť sa oboznámiť s podkladmi pre rozhodnutie t. j. materiálom tvoriacim podklad uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 457/2008 pred začatím správneho konania. Uviedol, že je

nespochybniteľné, že Vláda Slovenskej republiky prerokovala návrh opatrenia predloženého žalovaným dňa 02. júla 2008, kedy vydala aj uznesenie o všeobecnom hospodárskom záujme, t. j. deň pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, ktorý by mal byť zároveň totožný s dňom jeho doručenia žalobcovi. Poukázal, že je vylúčené, aby sa mohol žalobca v tak krátkom čase dostatočne oboznámiť s príslušnými podkladmi, zaujať k nim stanovisko a navrhnuť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenie. V administratívnom spise sa nenachádza žiaden doklad preukazujúci rokovanie účastníkov konania o navrhovaných opatreniach v súvislosti pred uvedenými termínmi, ktorým by žalovaný preukázal informovanosť žalobcu o pripravovaných opatreniach.

Krajský súd ďalej poukázal, že v spise sa nenachádza doklad, ktorým žalovaný preukazuje primeranosť určenej ceny regulácie ceny dodávok energie, najmä uznesenie Vlády Slovenskej republiky č. 457/2008, zdroj tvrdených štatistických údajov o výške podielu výdavkov slovenských domácností na energie v porovnaní s ostatnými štátmi EÚ, o množstve ročnej spotreby elektrickej energie domácnosťami a malými podnikmi, hodnoverný doklad o vývoji cien elektrickej energie v rámci ostatných štátov EÚ, dôkaz preukazujúci podiel žalobcu na výrobe a dodávke elektrickej energie na Slovensku ani dôkaz potvrdzujúci obavu žalovaného z rastúcich vplyvov žalobcu na vývoj trhu v danej oblasti s konkretizáciou očakávaných dopadov. V oboch preskúmaných rozhodnutiach sú uvádzané tvrdenia o všeobecnom hospodárskom záujme, ktorý nie je patrične doložený, žalovaný ho dokladal iba poukazom na vydané uznesenie Vlády SR, avšak toto nie je z dôvodu absencie akéhokoľvek dôkazu v administratívnom spise preskúmateľné súdom. Podľa názoru krajského súdu, chýbajúce podklady k rozhodnutiu spôsobili aj nedostatočné vysporiadanie sa žalovaného s námietkou žalobcu ohľadom jeho diskriminácie v porovnaní s ostatnými dodávateľmi energií.

Taktiež krajský súd, poukazujúc na ustanovenia zák. č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte rozsudku iba „zákon o energetike“) uviedol, že z obsahu administratívneho spisu nie je zrejmé, aké ďalšie subjekty sú dodávateľmi elektrickej energie na území Slovenskej republiky, akej štruktúre odberateľov dodávajú energiu a v akom množstve, nebolo teda možné

preskúmať, či povinnosti uložené žalobcovi spĺňajú náležitosti definované v ust. § 15 ods. 4 zákona o energetike, najmä požiadavky antidiskriminačnej.

Krajský súd ďalej konštatoval, že výrok napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia prvostupňového, nespĺňa atribúty presnosti a určitosti výrokovej časti, pričom za najväčší nedostatok považoval chýbajúcu konkretizáciu ceny určeného množstva elektrickej energie pre stanovených odberateľov. Krajský súd nepovažoval za dostatočné určenie ceny odkazom na to, že cenu určí Regulačný úrad sieťových odvetví (správne má byť Úrad pre reguláciu sieťových odvetví), pričom toto určenie nie je súčasťou rozhodnutia. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že podmienka určená pod písm. b/ výrokovej časti napadnutého rozhodnutia nie je zo strany žalobcu vykonateľná, pretože nemá nástroje na kontrolu spôsobu, či budú koneční dodávatelia žalobcom dodanú energiu dodávať určenému okruhu odberateľov.

Záverom krajský súd uviedol, že vzhľadom na okolnosti, že rozhodnutia žalovaného vykazujú také vady, pre ktoré sú nepreskúmateľné, požiadavku na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok Európskemu súdnemu dvoru považoval za predčasnú. Žalobu v tejto časti bolo z týchto dôvodov potrebné zamietnuť.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote dňa 28. júla 2009 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým nespoľahlivo zistil skutkový stav veci. Taktiež namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Žalovaný poukázal, že vo výrokovej časti napadnutého rozsudku je uvedené, že *„Krajský súd v Bratislave. napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 102/2008 zo dňa 26. septembra 2008 zrušuje podľa ust. § 250j ods. c/, d/ a e/ O. s. p. a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.“* Jedná sa o nesprávne a zmätočné uvedenie právneho predpisu. Nepresné označenie právneho predpisu, podľa ktorého krajský súd rozhodol, predstavuje závažný nedostatok rozsudku, na základe ktorého výrok rozsudku nadobúda charakter zmätočnosti.

Žalovaný k údajnému nepostupovaniu v súlade s § 32, 33 ods. 1 a 2, § 34 ods. 1 až 5 Správneho poriadku, s poukazom na str. 9, posledný odsek odôvodnenia

napadnutého rozsudku, uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa, pretože Správny poriadok nikde vo svojich ustanoveniach neobsahuje a neuvádza dobu zisťovania skutkového stavu. V otázke lehoty, v ktorej musel žalovaný stanoviť povinnosti vo všeobecnom hospodárskom záujme je zrejmé, že musel konať bez zbytočného odkladu, nakoľko situácia na trhu s elektrinou sa vyvíja z hľadiska kontrahovania objemov na dennej báze. Odklad rozhodnutia by spôsobil vážne poškodenie záujmov štátu pri zabezpečení energetickej bezpečnosti. To by mohlo mať nielen vážne dôsledky na ekonomiku štátu, ale spôsobilo by aj ohrozenie majetku, života a zdravia občanov. Žalovaný uviedol, že tieto súvislosti krajský súd neposúdil ako relevantné napriek tomu, že tak mal urobiť a nezaoberal sa ani podstatou rozhodnutia žalovaného ani energetickej bezpečnosťou štátu a postupmi súvisiacimi s okolnosťami, ktoré podmieňovali postup žalovaného ako správneho orgánu. Z aspektu uvedených skutočností sa určité časové rezervy v postupe žalovaného, ktoré boli v prvostupňovom súdnom konaní spochybnené, javia vzhľadom na charakter rozhodnutia, ktorým boli zabezpečované povinnosti vo všeobecnom hospodárskom záujme, ako plne odôvodnené.

Pokiaľ ide o tvrdenia o nedoloženom hospodárskom záujme a údajnej diskriminácii žalobcu, žalovaný v odvolaní uviedol, poukazujúc na str. 10 prostredný odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku, že v súlade so smernicou 2003/54/ES o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrinou notifikoval povinnosti vo všeobecnom hospodárskom záujme na zabezpečenie dodávok elektriny, vrátane ceny dodávok elektriny pre odberateľov elektriny v domácnosti a malé podniky vo všeobecnom hospodárskom záujme. Uvedená notifikácia (oznámenie) bola listom štátneho tajomníka Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky P. Ž. č. 193/2008-3000 zo dňa 28. augusta 2008 zaslaná M. R., generálnemu riaditeľovi D. E. A. T. Európskej komisii v Bruseli. EK k predmetnému oznámeniu nepredložila žiadne pripomienky, čo žalovaný považuje za skutočnosť, že EK nenamietala voči postupu orgánov SR vo veci všeobecného hospodárskeho záujmu (v prípade námietok by zaslala pripomienky).

Ďalej žalovaný uviedol, že ešte predtým navrhované opatrenia zástupcovia SR prekonzultovali a prerokovali na pôde EK v dňoch 19. júna 2008 a 23. júla 2008.

Dňa 19. júna 2008 sa na pôde EK uskutočnilo rokovanie, kde predseda Rady pre reguláciu sieťových odvetví a súčasne vykonávajúci pôsobnosť predsedu Úradu pre reguláciu sieťových odvetví p. J. H. informoval komisára pre energetiku A. P. o nepriaznivom vývoji cien na Slovensku. V tej súvislosti boli konzultované i zámery dôslednej realizácie smerníc EP a Rady do praxe v podmienkach SR. Následne bol vypracovaný zámer, ktorý bol predložený EK na konzultáciu, ktorá sa uskutočnila dňa 23. júla 2008. Na tomto rokovaní boli konkrétne dohodnuté postupy realizácie vrátane postupu a zdôvodnenia procesu notifikácie. Žalovaný priložil k svojmu odvolaniu aj zápisy z týchto pracovných ciest, v ktorých je popísaný priebeh rokovaní.

Taktiež žalovaný k odvolaniu priložil uznesenie Vlády Slovenskej republiky č. 457/2008 k prerokovanému materiálu „Návrh na zabezpečenie dodávok elektriny vrátane ceny dodávok elektriny pre odberateľov elektriny v domácnosti a malé podniky vo všeobecnom hospodárskom záujme“, štatistické údaje a hodnoverný dôkaz o vývoji cien elektriny v SR a v EÚ a o podiele výdavkov slovenských domácností a domácností z ostatných členských štátov EÚ s uvedením zdrojov tvrdených údajov. Žalovaný uviedol, že z predložených materiálov vyplýva, že výdavky na bývanie, v ktorých významný podiel majú aj náklady na elektrinu a energie vôbec, hrajú v spotrebnom koši slovenských domácností najvýznamnejšiu úlohu. Preto s cieľom prijať náležité opatrenia na ochranu odberateľov elektriny v domácnosti a malých podnikov a tým zabezpečiť adekvátne záruky na ochranu zraniteľných odberateľov, SR má, prostredníctvom všeobecného hospodárskeho záujmu, snahu zaistiť, aby odberatelia elektriny v domácnosti a malé podniky požívali právo zásobovania elektrinou v určenej kvalite a za porovnateľné, transparentné, dostupné a spravodlivé ceny.

Žalovaný ďalej priložil dôkaz o podiele žalobcu na výrobe a dodávke elektriny v SR a na inštalovanom výkone zdrojov na výrobu elektriny, z ktorého je zrejmé, že žalobca je jednoznačným dominantným výrobcom a dodávateľom elektriny na Slovensku; žalobca má výrazný trhovú podiel, jednoznačne ovláda trh vo výrobe elektriny, preto v žiadnom prípade nemožno hovoriť o diskriminačnom opatrení. Nedostatočne rozvinuté konkurenčné prostredie na trhu s elektrinou, na ktorom má významný podiel žalobca, ktorý priamo a nepriamo zabezpečuje výrobu elektriny,

vytvárajú podmienky pre ďalšie zvyšovanie vplyvu tohto dominantného výrobcu elektriny, čo vyplýva z údajov za rok 2007 a potvrdzujú to už známe údaje za rok 2008.

Pokiaľ ide o údajný najzávažnejší nedostatok rozhodnutia, ktorým je konkretizácia ceny, žalovaný uviedol, že právny záver v tomto smere prezentovaný krajským súdom je plne neopodstatnený. Krajský súd v napadnutom rozsudku tento nedostatok označil za vadu rozhodnutia, avšak ničím to nezdôvodnil, neuviedol dôvody, prečo má rozhodnutie vo všeobecnom hospodárskom záujme, ktoré stanovuje povinnosti na zabezpečenie bezpečnosti dodávok elektriny v záujme energetickej bezpečnosti štátu obsahovať konkretizáciu ceny, ani aký to má vplyv (alebo nemá) na zabezpečenie energetickej bezpečnosti štátu.

Žalovaný poukázal, že orgánom kompetentným na stanovenie cien pri regulovaných činnostiach je podľa príslušných ustanovení § 12 ods. 1 a 12 zák. č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Úrad pre reguláciu sieťových odvetví. Krajský súd si nevyjasnil postavenie regulačného orgánu pri zabezpečovaní zákonom vymedzených úloh regulačnej politiky, zákonné oprávnenia žalovaného v cenovom konaní, ktoré vyplývajú z cit. zákona a súvisiacich predpisov energetickej legislatívy. Je zrejmé, že žalovaný nie je kompetentný v oblasti cien, ani nemá elementárne ani mimoriadne oprávnenia v cenovej oblasti, ktorými disponuje Úrad pre reguláciu sieťových odvetví. Žalovaný ďalej uviedol, že ani v prípade, ak by Úrad pre reguláciu sieťových odvetví stanovil cenu elektriny pred rozhodnutím správneho orgánu, nie je žalovaný ako správny orgán rozhodujúci na základe rozhodnutia Vlády Slovenskej republiky o všeobecnom hospodárskom záujme oprávnený upravovať cenu elektriny, takýto postup nemá oporu v právnom poriadku. Odkaz žalovaného na cenu, ktorá bude určená Úradom pre reguláciu sieťových odvetví v inom rozhodnutí, je správnym postupom pri stanovení povinností vo všeobecnom hospodárskom záujme.

Záverom žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že návrh žalobcu zo dňa 28. novembra 2008 v celom rozsahu zamietne a neprizná mu náhradu trov konania, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa dňa 21. augusta 2009 vyjadril žalobca tak, že navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania.

K námietke zmätočnosti prvostupňového rozsudku uviedol, že právnym predpisom, na základe ktorého prvostupňový súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného je O. s. p. , ktorý bol vo výroku uvedený presne. Z kontextu § 250j O. s. p. (v ktorom sa písmená c/, d/ a e/ nenachádzajú nikde inde, len v odseku 2) ako aj z odôvodnenia prvostupňového rozsudku (str. 12, predposledný odsek) je nepochybné, že prvostupňový súd rozhodol podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O. s. p.. Vo výrokovej časti rozsudku sa teda nachádza zrejma chyba v písaní, ktorá však vzhľadom na kontext § 250j O. s. p. a najmä na obsah odôvodnenia prvostupňového rozsudku nespôsobuje nijaké pochybnosti o tom, podľa ktorého ustanovenia O. s. p. prvostupňový súd rozhodol. Ďalej uviedol, že prostriedkom na odstránenie a nápravu zrejmých chýb v písaní a iných zrejmých nesprávností nie je odvolanie podľa § 201 a nasl. O. s. p., ale žiadosť o vykonanie opravy podľa § 164 O. s. p.. Aj keď podľa názoru žalobcu uvedená chyba nie je nijako podstatná, požiadal žalobca súd, aby pre odstránenie akýchkoľvek pochybností z tohto dôvodu, vo výroku prvostupňového súdu vykonal opravu tejto chyby v písaní v súlade s ust. § 164 O. s. p..

Pokiaľ ide o časť odvolania ohľadne údajného nepostupovania žalovaného súlade s § 32, § 33 ods. 1 a 2, § 34 ods. 1 až 5 Správneho poriadku, žalobca poukázal, že je nepochybné, že procesné práva a povinnosti účastníka správneho konania prináležia od okamihu začatia správneho konania (čo bolo len niekoľko minút pred dorúčením prvostupňového napadnutého rozhodnutia). Uviedol, že je neprípustné, aby žalovaný od žalobcu požadoval oboznamovať sa s podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia a zaujímať k nim akékoľvek stanoviská ešte v čase, keď žalobca nebol účastníkom správneho konania a nemal sám od seba dôvod sa zaujímať o obsah akýchkoľvek uznesení vlády, ktoré sú dokumenty politického charakteru, nie sú pre žalobcu záväzné a nijako sa ho nedotýkajú. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že z obsahu uznesenia

vlády č. 457 zo dňa 02. júla 2008, ktoré má byť podkladom pre napadnuté rozhodnutia žalovaného, nijako nevyplýva skutočnosť, že by sa malo týkať žalobcu.

Tvrdenia žalovaného, že pri vydávaní napadnutých rozhodnutí musel konať bez zbytočného odkladu z dôvodu, že odklad rozhodnutia by údajne spôsobil vážne poškodenie záujmov štátu pri zabezpečení jeho energetickej bezpečnosti, čo by údajne mohlo mať vážne dôsledky na ekonomiku štátu a údajne mohlo ohroziť aj majetok, život a zdravie občanov, žalovaný doteraz nijako nezdôvodnil ani nepreukázal. Bez ich preukázania a konkretizácie aké presné záujmy štátu by boli poškodené, aké presne by mohli byť dôsledky na ekonomiku a ako konkrétne by mohli byť ohrozené životy, majetok a zdravie občanov v dôsledku nevydania napadnutých rozhodnutí žalovaného v čase, keď boli vydané, nemožno tieto tvrdenia brať vážne.

V energetickej situácii Slovenskej republiky minimálne v ostatnom desaťročí nenastala žiadna taká zmena, ktorá by sa stala „zo dňa na deň“, ktorá by nebola žalovaným dlhodobo predvídateľná, a na ktorú by sa žalovaný nemohol dopredu pripraviť, napríklad aj prijatím regulačných opatrení typu napadnutých rozhodnutí, avšak po dostatočnom zistení skutkového stavu, preukázaní ich odôvodnenosti a pri dodržaní všetkých procesných predpisov a garantovaní všetkých procesných predpisov a garantovaní všetkých procesných oprávnení regulovaných subjektov.

Žalobca ďalej uviedol, že ak existovala časová tieseň na vydanie napadnutých rozhodnutí tvrdená žalovaným, žalobca túto tieseň svojim konaním alebo nekonaním nijako nevyvolal, preto je neprípustné, aby z dôvodu existencie takejto tiesne bol žalobca ukrátený na svojich právach garantovaných Správnym poriadkom a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky. Inými slovami, žalobca nemôže byť na svojich procesných právach ukrátený len preto, že štát – v sektore energetiky reprezentovaný žalovaným, včas nevyužil svoje možnosti v zmysle vyššie uvedeného. V zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže správny orgán svojim konaním obmedziť účastníka správneho konania v jeho procesných právach iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Aj keď v určitých konkrétnych prípadoch právne predpisy za určitých okolností umožňujú orgánom verejnej moci postupovať aj na úkor práv účastníkov konania, Ústava Slovenskej republiky, Správny

poriadok, ani žiadny iný zákon nedovoľujú žalovanému obmedziť žalobcu ako účastníka správneho konania v jeho procesných právach takým spôsobom a za takých okolností, ako sa to udialo v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutých rozhodnutí žalovaného.

Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že prvostupňový súd neposúdil ako relevantné súvislosti odôvodňujúce napadnutý postup žalovaného (časová tieseň, možné dopady na energetickú bezpečnosť SR, ohrozenie života, majetku a zdravia občanov) poukázal žalobca na ust. § 250i ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého je pre súd pri preskúmaní rozhodnutia rozhodujúci stav, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Stav v čase vydania tak prvostupňového ako aj druhostupňového rozhodnutia bol taký, že žiadne podklady, ktoré by preukazovali tvrdenia a súvislosti uvádzané žalovaným a odôvodňovali jeho postup v správnom konaní, neboli súčasťou administratívneho spisu, neboli žalobcovi v rámci správneho konania komunikované a teda netvorili podklad napadnutých rozhodnutí žalovaného. Prvostupňový súd tieto okolnosti a podklady skúmať chcel, ale nemohol tak urobiť, pretože v administratívnom spise vedenom žalovaným k napadnutým rozhodnutiam sa žiadne podklady osvedčujúce tieto skutočnosti nenachádzali.

Žalobca ďalej poukázal, že súd nemá právomoc odstraňovať prípadné vady napadnutých rozhodnutí a nahrádzať tak činnosť správneho orgánu, tento princíp je uvedený aj v ust. § 250i ods. 1 O. s. p.. Súd neprihliada na skutkové okolnosti, ktoré žalovaný správny orgán uvedie až vo vyjadrení k žalobe alebo na pojednávaní (alebo až v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku), ak tieto okolnosti nevyplývajú z rozhodnutia správneho orgánu alebo z administratívneho spisu a žalobcovi ako účastníkovi správneho konania neboli v správnom konaní dané na vedomie a neumožnilo sa mu na ne procesne odpovedať. Žalovaný argumentáciou a predložením údajných dôkazov o existencii všeobecného hospodárskeho záujmu sa pokúšal preukázať existenciu všeobecného hospodárskeho záujmu na vydaní napadnutých rozhodnutí. Tieto tvrdenia a podklady predložené žalovaným sú však v tejto fáze konania už úplne bezpredmetné a nie sú schopné nijako odstrániť a napraviť nezákonnosť a vady správneho konania, ktoré neboli odstránené a napravené v čase vydania napadnutých

rozhodnutí, a na základe ktorých prvostupňový súd vydal prvostupňový rozsudok. Vady správneho konania konštatované prvostupňovým súdom sú takého charakteru, že ich nie je možné odstrániť a napraviť inak ako uskutočnením nového správneho konania, v ktorom žalovaný bude rešpektovať platné právne predpisy a práva žalobcu. To, že uvedené argumenty a dôkazy o údajnej existencii všeobecného hospodárskeho záujmu predkladá žalovaný až v odvolaní potvrdzuje správnosť zistení prvostupňového súdu, že v preskúvanom správnom konaní tak žalovaný žiadnym spôsobom neurobil, a že žiadne argumenty ani dôkazy o existencii všeobecného hospodárskeho záujmu sa preto v administratívnom spise nikdy nenachádzali.

Pokiaľ ide o argumentáciu k časti výroku napadnutého rozhodnutia ohľadne konkretizácie ceny žalobca uviedol, že žalovaným citované ustanovenia zák. č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach nedávajú Úradu pre reguláciu sieťových odvetví právomoc stanovovať regulované ceny na základe uznesenia vlády alebo na základe rozhodnutia ministerstva hospodárstva o uložení povinností vo všeobecnom hospodárskom záujme. Právomoc Úradu pre reguláciu sieťových odvetví je nezávislá a môže byť vykonaná len v prípade, ak sám Úrad pre reguláciu sieťových odvetví dospeje k záveru, že je splnená jedna z nasledovných podmienok : vznikla mimoriadna trhová situácia, došlo k ohrozeniu trhu vplyvom nedostatočne rozvinutého konkurenčného prostredia alebo si to vyžaduje ochrana spotrebiteľa a zároveň je splnená dodatočná podmienka, že regulácia zo strany Úradu pre reguláciu sieťových odvetví je v súlade so schválenou regulačnou politikou pre dané obdobie, avšak v tomto prípade ani jedna z týchto podmienok splnená nebola. Žalovaný sa mylne domnieval, že napadnuté rozhodnutia môžu predstavovať akýsi právny základ pre neskoršie určenie ceny zo strany Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Relevantné ustanovenia zák. č. 656/2004 Z. z. o energetike (§ 15) ani zák. č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach (§ 12 ods. 1 a 12) s takouto možnosťou nepočítajú. Žalobca uviedol, že či žalovaný v skutočnosti mal aj právomoc stanoviť konkrétnu cenu nie je pre tento účel rozhodujúce, rozhodujúce je, že takú právomoc nemal Úrad pre reguláciu sieťových odvetví ani v nadväznosti na vydanie napadnutých rozhodnutí a napriek tomu sa v ich výrokovej časti na ne odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa §246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.03.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Dňa 03. júla 2008 rozhodnutím č. 5/2008 žalovaný uložil žalobcovi povinnosti vo všeobecnom hospodárskom záujme podľa § 15 ods. 3 písm. a/ v spojení s § 3 ods. 2 písm. f/ a h/ zákona o energetike pre obdobie rokov 2009 a 2010

a) dodať elektrinu v množstve najmenej 6 TWh za cenu určenú Úradom pre reguláciu sieťových odvetví pre odberateľov elektriny v domácnosti a malé podniky s nasledovnou výškou odberu elektriny :

1. domácnosti bez elektrického vykurovania s odberom do 5000 kWh/rok
2. domácnosti s elektrickým vykurovaním s odberom do 20 000 kWh/rok

3. malé podniky s odberom do 30 000 kWh/rok

b) dodať elektrinu podľa písm. a/ koncovým dodávateľom elektriny pre domácnosti a malé podniky pod podmienkou, že títo dodávatelia dodajú takto nakúpenú elektrinu v rokoch 2009 a 2010 výhradne pre účely podľa písm. a/.

Toto rozhodnutie bolo na základe žalobcom podaného rozkladu zmenené rozhodnutím č. 102/2008 zo dňa 26. septembra 2008 v časti písm. a/ a b/ tak, že žalobcovi bola v písm. a/ uložená povinnosť dodať elektrinu v množstve zodpovedajúcom spotrebe odberateľov podľa bodu 1, 2 a 3 (1. domácnosti bez elektrického vykurovania s odberom do 5000 kWh/rok, 2. domácnosti s elektrickým vykurovaním s odberom do 20 000 kWh/rok, 3. malé podniky s odberom do 30 000 kWh/rok) pre príslušný kalendárny rok, a to najviac 6TWh ročne za cenu určenú Úradom pre reguláciu sieťových odvetví. Písm. b/ bolo zmenené tak, že žalobca má dodať elektrinu podľa písm. a/ dodávateľom elektriny pre domácnosti a malé podniky pod podmienkou, že títo dodávatelia takto nakúpenú elektrinu dodajú v rokoch 2009 a 2010 výhradne pre účely podľa písm. a/. Vo zvyšku bol rozklad žalobcu zamietnutý a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdené.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o energetike všeobecným hospodárskym záujmom v energetike na účely tohto zákona sa rozumie zabezpečenie najmä

a) bezpečnosti sústavy alebo siete vrátane zabezpečenia pravidelnosti, kvality a ceny dodávok elektriny a plynu, ochrany životného prostredia a energetickej efektívnosti,

b) prednostného prístupu do sústavy pri dodávke elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie a elektriny vyrobenej z domáceho uhlia,

c) využitia obnoviteľných zdrojov energie, kombinovanej výroby a domáceho uhlia pri výrobe elektriny,

d) plnenia záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná,

e) plnenia záväzkov vyplývajúcich z členstva Slovenskej republiky v medzinárodných organizáciách,

f) ochrany životného prostredia.

Podľa § 15 ods. 2 zákona o energetike všeobecný hospodársky záujem v energetike schvaľuje vláda Slovenskej republiky na návrh ministerstva.

Podľa § 15 ods. 3 zákona o energetike ministerstvo môže vo všeobecnom hospodárskom záujme uložiť povinnosť výrobcovi elektriny, prevádzkovateľovi sústavy a siete, dodávateľovi elektriny a plynu a prevádzkovateľovi zásobníka zabezpečiť

a) bezpečnosť, pravidelnosť, kvalitu a cenu dodávky elektriny a plynu a energetickú efektívnosť dodávok elektriny,

b) ochranu životného prostredia,

c) využitie obnoviteľných zdrojov energie, kombinovanej výroby a domáceho uhlia pri výrobe elektriny,

d) prednostný prístup, pripojenie, prenos, distribúciu a dodávku elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie a elektriny vyrobenej z domáceho uhlia,

e) ochranu odberateľov elektriny v domácnosti a odberateľov plynu v domácnosti,

f) plnenie záväzkov podľa odseku 1 písm. d/ a e/,

g) poskytovanie podporných služieb potrebných na zabezpečenie prevádzkovej spoľahlivosti sústavy a na poskytovanie systémových služieb v zariadeniach na výrobu elektriny.

Podľa § 15 ods. 4 zákona o energetike povinnosti uložené podľa odseku 3 musia byť jednoznačné, vykonateľné, kontrolovateľné, transparentné, nediskriminačné a musia zabezpečiť rovnosť prístupu pre elektroenergetické spoločnosti a plynárenské spoločnosti v členských štátoch Európskej únie ku konečným odberateľom na vymedzenom území.

Podľa § 67 zákona o energetike na konanie vo veciach upravených týmto zákonom sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 18 ods. 1 Správneho poriadku konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo na podnet správneho orgánu.

Podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku konanie je začaté dňom, keď podanie účastníka konania došlo správne orgánu príslušnému vo veci rozhodnúť. Pokiaľ sa konanie začína na podnet správneho orgánu, je konanie začaté dňom, keď tento orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj

skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie, ktorým bolo žalobcovi uložené plnenie povinností vo všeobecnom hospodárskom záujme v zmysle ust. § 15 zákona o energetike. Na konanie o uložení povinnosti vo všeobecnom hospodárskom záujme sa podľa ust. § 67 zákona o energetike vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku.

Z obsahu priložených listín odvolací súd zistil, že správne konanie začalo, podľa prijímacej pečiatky žalobcu, dňa 03. júla 2008, keď mu bolo doručené Oznámenie o začatí konania zo dňa 03. júla 2008. Prvostupňové rozhodnutie č. 5/2008 bolo vydané v ten istý deň - 03. júla 2008, doklad o dátume jeho doručenia žalobcovi nebol súčasťou spisového materiálu žalovaného.

Odvolací súd musel konštatovať, že neobstojí argumentácia žalovaného uvedená v odvolaní, že Správny poriadok nikde vo svojich ustanoveniach neobsahuje a neuvádza dobu zisťovania skutkového stavu a žalovaný musel povinnosti vo všeobecnom hospodárskom záujme stanoviť bez zbytočného odkladu.

Vydané rozhodnutie je, aj podľa vyjadrení žalovaného, rozhodnutím značného hospodárskeho významu, táto skutočnosť však nemôže byť dôvodom pre obmedzenie procesných práv účastníka konania. Žalovaný bol v zmysle ust. § 33 ods. 2 povinný umožniť žalobcovi vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Právo vyjadriť sa pred správnym orgánom ku skutočnému stavu veci, právo byť informovaný pred vydaním rozhodnutia o stave veci, právo navrhnovať dôkazy pre podporu svojich tvrdení patria k základným obsahovým prvkom procesného účasti. Žalovaný svojím postupom odňal žalobcovi možnosť tieto oprávnenia uplatňovať, čím založil vadu napadnutých rozhodnutí, ktorá nebola odstránená ani v konaní o rozklade, ktorého výsledkom je rozhodnutie č. 102/2008 zo dňa 26. septembra 2008.

Odvolací súd poukazuje na ust. § 27 Správneho poriadku, v zmysle ktorého je správne orgánu poskytnutá možnosť účastníkovi konania určiť pre vykonanie úkonu primeranú lehotu. Žalovaný teda mohol, v súvislosti s tvrdenu časovou tiesňou pri vydaní rozhodnutia, pre uplatnenie procesných oprávnení poskytnúť žalobcovi lehotu, ktorej dĺžka by bola vzhľadom na rozsah povinností rozhodnutím ukladaných **primeraná**. Primeranosť lehoty spočíva v tom, že účastníkovi konania sa poskytuje dostatočný časový priestor (v nadväznosti na predmet konania) potrebný na to, aby reálne mohol svoje práva uplatniť. Zmyslom procesných predpisov je zabezpečiť realizáciu hmotných noriem vo forme rozhodnutia o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb za takého postupu, aby vo veci bol zistený skutkový stav čo najúplnejšie prostriedkami, ktoré objasňujú okolnosti rozhodné pre posúdenie veci,

a aby účastníkovi, o ktorého vec - práva a povinnosti ide, bola poskytnutá možnosť predkladať dôkazy, návrhy a obhajovať svoje práva (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/98-102/02 zo dňa 17. decembra 2002 zverejnený pod č. 122/2003).

Naliehavý záujem na uloženie povinnosti nemôže byť na ujmu procesných práv účastníka konania. Postup zo strany žalovaného pri vydávaní preskúmaného rozhodnutia nie je konformný s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2) ani so Správnym poriadkom a európskymi princípmi dobrej správy.

Odvolačí súd ešte v tejto súvislosti považuje za dôležité uviesť, že časovú tieseň, v súvislosti s ktorou musel žalovaný bezodkladne vydať rozhodnutie, nakoľko, podľa jeho tvrdenia, mohlo dôjsť k negatívnym dôsledkom na ekonomiku štátu a iným vážnym dopadom, žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného ohľadne nedoloženého všeobecného hospodárskeho záujmu, odvolací súd konštatoval, že na túto nemožno prihliadať. V zmysle ust. § 250i O. s. p. pri súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov je súd viazaný stavom, ktorý bol v čase vydania preskúmaného rozhodnutia.

Všeobecný hospodársky záujem v zmysle ust. § 15 ods. 2 zákona o energetike schvaľuje vláda na základe návrhu ministerstva hospodárstva. Vláda Slovenskej republiky uznesením č. 457/2008 zo dňa 02. júla 2008 schválila všeobecný hospodársky záujem, tento doklad však nebol súčasťou spisového materiálu žalovaného.

V zmysle ustálenej judikatúry sa spisom správneho orgánu rozumie **úplný žurnalizovaný a originálny** spisový materiál správneho orgánu v danej veci, vrátane originálov dokladov o doručení rozhodnutí (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/40/97 zo dňa 17. októbra 1997 zverejnený pod č. 66/1998).

Odvolačí súd uvádza, že súčasťou spisového materiálu prvostupňového orgánu, ani druhostupňového orgánu neboli žiadne relevantné listiny, preukazujúce všeobecný hospodársky záujem (spomínané uznesenie vlády), ani listiny preukazujúce tvrdenia žalovaného uvádzané v odôvodneniach preskúmaných rozhodnutí. Ako správne uviedol už krajský súd, neúplnosť spisového materiálu znemožnila z obsahovej stránky

napadnuté rozhodnutia preskúmať, nakoľko z obsahu priloženého spisu súd posudzuje, či konanie pred správnym orgánom bolo uskutočnené v súlade s naň sa vzťahujúcimi právnymi predpismi.

Z obsahu spisu správneho orgánu musí byť jasné, na základe akých podkladov správny orgán rozhodol a tento obsah musí korešpondovať s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia. Predloženie jednotlivých listinných dôkazov až pri súdnom prieskume, bez toho, aby boli súčasťou spisového materiálu nie je prípustné.

V zmysle ust. § 15 ods. 4 zákona o energetike musia povinnosti uložené vo všeobecnom hospodárskom záujme, spĺňať podmienky tam uvedené. Napadnuté rozhodnutia žalovaný dôvodil tvrdeniami o určitých okolnostiach, zo správneho spisu však tieto okolnosti nevyplývajú, čo odvolací súd považoval za prejav toho, že pri vydávaní rozhodnutí nebol náležite zistený stav. Táto skutočnosť spôsobila nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí zo stránky obsahovej.

Súdy v zmysle čl. 141 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vykonávajú svoje právomoci oddelene od iných štátnych orgánov. Postup súdu zasahujúci do kompetencií iného štátneho orgánu by bol popretím zásady trojdelenia štátnej moci (zákonodárna, výkonná, súdna), a znamenal by ústavne nekonformný spôsob rozhodovania. V súvislosti s uvedeným je potrebné uviesť, že úlohou súdu pri preskúvaní rozhodnutí správnych orgánov podľa 2. hlavy 5. časti O. s. p. je právne posúdenie, či postup a rozhodnutie žalovaného boli v súlade so zákonom. Súd môže vykonať iba dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, ktoré vedú k zisteniu, či skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, bol pre rozhodnutie správneho orgánu postačujúci. Súd nemôže nahradiť činnosť správneho orgánu v oblasti dokazovania, keďže vykonávanie dôkazov patrí v zmysle ust. § 34 ods. 4 Správneho poriadku správnomu orgánu. Súd nemôže v rámci preskúvania rozhodnutia správneho orgánu sa pokúšať o nápravu, prípadne odstránenie väd, ktoré vznikli pri konaní pred správnym orgánom.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcej sa ceny a spôsobu jej určenia vo výroku napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že výrok rozhodnutia musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom konania, preto výrok musí byť vždy určitý a presný (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/66/98 zo dňa 30. septembra 1998 zverejnený pod č. 108/1999). Spôsob určenia ceny odkazom na zatiaľ neexistujúce rozhodnutie iného správneho orgánu v spojení so skutočnosťou, že uložené povinnosti mal žalobca plniť dňom oznámenia napadnutého rozhodnutia, nemožno pokladať za dostatočne jasný, presný a zrozumiteľný. Ak výrok rozhodnutia neobsahuje náležitosti a nestanovuje jednoznačne povinnosti účastníka konania, je to dôvodom, aby takéto rozhodnutie bolo zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť (§ 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p.).

V súvislosti s cenou bolo v odvolaní ďalej namietané, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, ako konkretizácia ceny vplýva na zabezpečenie energetickej bezpečnosti štátu.

Žalovaný uložil povinnosti vo všeobecnom záujme, jedna z podmienok plnenia týchto povinností bolo dodanie určitého množstva elektrickej energie okruhu tam vymedzených subjektov za zatiaľ neurčenú cenu, pričom žalobcovi bolo plnenie týchto povinností uložené dňom oznámenia rozhodnutia. Takto formulovaný výrok je pre svojho adresáta nezrozumiteľný, nejasný a taktiež nevykonateľný, keďže jedna z podmienok plnenia povinností ostala neurčená.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že určenie ceny takým spôsobom, ako to bolo v napadnutých rozhodnutiach, predstavuje **vaďu rozhodnutia vo vzťahu k požiadavkám na kvalitatívne vlastnosti výroku rozhodnutia**, nie vo vzťahu k skutkovému stavu. Ako už bolo vyššie uvedené,

napadnuté rozhodnutia trpia takými vadami, že z obsahovej stránky ich nebolo možné preskúmať.

Výrok napadnutého rozsudku v časti zamietnutia návrhu žalobcu na polozenie prejudiciálnych otázok Európskemu súdnemu dvoru je podmienený správnosťou výroku o veci samej tzv. závislý výrok, preto odvolací súd v tejto časti nebol v zmysle ust. § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. v spojení s ust. § 212 ods. 2 písm. c/ O. s. p. viazaný rozsahom odvolania. Pri posúdení návrhu žalobcu sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné a teda prerušenie konania z dôvodu polozenia otázok Európskemu súdnemu dvoru je predčasné.

Podľa § 164 O. s. p. súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti.

Tvrdeniu žalovaného, že odkaz na ust. § 250j ods. c/, d/ a e/ O. s. p. vo výroku napadnutého rozsudku spôsobil, že výrok rozsudku nadobudol charakter zmätočnosti nemohol odvolací súd prisvedčiť.

Krajský súd v odôvodení napadnutého rozsudku uvádza odkaz na ust. § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O. s. p.. Taktiež z obsahu ust. § 250j je zrejmé, že len odsek 2 sa člení na časti označené jednotlivými písmenami. V tomto prípade sa jedná o zrejmu chybu v písaní, ktorú je potrebné odstrániť postupom v zmysle ust. § 164 O. s. p., preto súd vydal opravné uznesenie, ktoré je súčasťou tohto rozsudku ako výrok I.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí. Odvolacie námietky žalovaného neboli spôsobilé tento záver spochybniť, preto bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok odvolací súd ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods.1, 2 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p., keď žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 122,85 €, **spočívajúce v:** tarifnej odmene vo výške 1/6 výpočtového základu v zmysle ust. § 11 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v sume 115,90 € za 1 právny úkon podľa § 14 ods. 1 písm. c/ – podanie vyjadrenia k odvolaniu, režijnom paušále k tomuto úkonu vo výške 1/100 výpočtového základu v zmysle ust. § 16 ods. 3 Vyhlášky v sume 6,95 €.

Výpočtovým základom v zmysle ust. § 1 ods. 3 Vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, v tomto prípade za prvý polrok r. 2008 vo výške 695,41 €.

Náhradu DPH súd žalobcovi nepriznal, pretože nepreukázal, že je platcom dane z pridanej hodnoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 18. marca 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská